

als concurrents al concert que dona la societat de aquet nom
en lo saló de casa Català en celebritat de la Festa Major.

PROGRAMA

Coro: **LO POM DE FLORS**
DIRECTOR

D. Gabriel Anfrans

Orquesta: **NOVA ALIANSA**
DIRECTOR

D. Romualdo Zubielaqui

PRIMERA PART

- 1.^{or} Fantasia **La Euterpense** MANENT
- 2.^{on} Pastorel-la corejada . . . **Lo Pom de Flors** CLAVÉ
- 3.^{or} Fantasia obligada de fiscorn, per lo Sr. Mercader.
- 4.^{rt} Coro á veus solas. **Els Xiquets de Valls** . . . CLAVÉ
- 5.^{nt} Malagueñas obligadas de cornetí, per lo Sr. Oliva.
- 6.^{xt} Coro. **Invocació á Euterpe** . . . CLAVÉ

SEGONA PART

- 1.^{or} Gran cantata. **Lo Cantor del Poble** . . . GOULA
- 2.^{on} Concert de clarinet per lo Sr. Porrini
- 3.^{or} Pastorel-la catalana á
veus solas. **Lo Sommi de una Verje** CLAVÉ
- 4.^{rt} Fantasia de violí, per lo Sr. Badia.
- 5.^{nt} Rigodons catalans
corejats. **Los Nets dels Almogavers** CLAVÉ

LO POM DE FLORS

L' any passat, en semblant diada, demostravam nostre desitj de que 'n lo present, al commemorar lo divuyt aniversari de nostre existencia com á Societat coral, poguessim celebrar la Festa Major de aquest poble units ab tots aquells estimats amichs que, victimas de son deber, están lluytant enllá dels mars, pera cantar tots junts un himne á la pau, satisfent lo verda- der desitj de LO POM DE FLORS; pero desgraciadament aqueixa pau que ab tan anhel esperabam y que ab tan desitj creyam poguer disfrutarla en la festa actual, no la tenim encara y 'ns trobém gaire bé pitjor que l' any passat, si bé 'ns cap la esperansa de que dintre poch temps haurán cam- biat las presents circumstancias, puig sembla que comensa á traslluhirse per l' horisont los alatjes precursors de pau y de la tranquilitat en la que tant confiem los pobres, y no 'n vá, pera lograr son engrandiment, pera que sos individuos en lloch de ser sol- dats de la guerra ó de la destrucció, puguin dedicar sos esforços al foment de la industria y al progrés dels po- bles cumplin lo que nos diu nostre in- mortal Clavé en *La Maquinista*: «*Pro- grés, virtud y amor,—es nostre lema sant;—Soldats som de la industria, —Soldats som de la pau.*»

Ja, donchs, que no podem celebrar aquesta festa en lo present any ab la satisfacció completa de 'ls cors que no tenen cap contratemp que 'ls en- tristescia, es precis, al menos que,

pera no deixar interrompuda nostra costum anyal, dediquem uns quants moments pera saludar á nostres vehins y als forasters que aquestos días ve- nen á visitarnos, y que al demostrar- lis que no 'n vá tenen los coristas de nostra societat ben merescut lo titol de nobles y franchs veijin que á pesar dels contratemp que 'ns voltan, no podem menos que agrahir la visita ab que 'ns honran los que ab sa presencia venen á donar mes lluhiment á nostra festa y á alentarnos ab sos aplausos pera que no deixém de seguir treba- llant pera 'l foment de nostra societat y de la obra que fa divuyt anys va- rem empendrer.

Faltariam á un de nostres mes sa- grats debers si avans de terminar no 'ns recordessim dels nostres companys coristas que 's troban en llunyanas terras defensant l' integritat de la pa- tria, als que dedica en aquestos jorns, qu' antany fóren de goig y de ventu- ra, un sentidíssim y carinyós recort.

LO POM DE FLORS.

LO PROGRAMA

Nosaltres sempre contents
Y plens de alegria 'ls cors,
Dediquem als concurrents
Den Clavé, *Lo Pom de Flors*,
Xíchs de Valls, *Invocació*
Y lo *Sommi de una Verje*,
Y tots 'ns esforçarém
Per la bona execució.
Ab honra de nostra patria
Y per enaltir grans fets
Cantarém ab gran afany
Dels Almogavers Los Nets.

Y per variar lo programa
Ab dos genits de cort noble
Aquest any vos cantarém
Den Goula, *Lo Cantor del Poble*.

JAUME CARTRÓ.

À LAS NOYAS DE SANT JUST

Desde l' última vegada
que á Sant Just vaig veni á peu,
passant la meva revista,
bé ho sé prou, no 's he vist més.

Sembla ahir de quant os parlo,
mes com vá passant lo temps
per experiència presumo
que d' avans sou diferents.

Las que quant dich rumbejaban
pot ser ja sereu rebrech,
com la flor que desfullada
tot jugant se l' endú 'l vent.

Com també las que portaban
fandilletas pe 'ls carrers,
avuy ja miran altivas,
ab cap plè de pardalets.

Com no puch justificarho,
dir no dech lo que no veig,
no tinch ganas d' enfadarvos
ni que 'm mireu malament.

Y ab lo mirar molt cuydado,
que qui ho fa contra el Govern
en las actuals circunstancias
pot costarli algún gemech.

Mes si poden ajudarme,
aclarint lo dupte meu,

per poder parlá á las claras
y no fer embuts en res.

Que valen alguna cosa
m' ho demostra clarament,
que sols pera obsequiarvos
te LO POM DE FLORS desvel.

Mes m' assalta sens altre dupte,
que tampoch solució hi veig;
¿LO POM DE FLORS se desvetlla
com lo pescador pel peix?

Tot aixó ho sabeu vosaltres,
donchs parleume clar y net;
donant lloch á que ma ploma
puga escriure francament.

La franquesa es una cosa
que qui la ven jo no ho sé;
sols puch dir que qui 'n té en gasta,
no podent dir lo que feu.

Fins crech que 'n tractant de noyas,
es article d' escasseig;
puig mirant vostres adornos...
(ay la Mare, estenem vel).

Ab aixó aclarir mos duptes
si que ho poden molt ben fer;
que qui mereix alabansas
no las hi escassejo gens.

Com que jo tinch molta feyna
y no estich per perdre temps,
lo millor, veniame á veurer
y una á una os miraré.

J. CASAS PALLEROL

Á UN DIMONI

Tú que ab tas malas assanyas
 Robas l' honor als homes
 Y al mateix temps ab tas bromas
 A moltes personas enganyas,
 Tú que ab dugas llargas banyas
 Que 't floreixen per lo front,
 Tú enredas á tot lo mon
 Ab tas trasas y tas manyas,
 Y tú mal tipo, t' estranyas
 Que 'n lo mon y há un cel etern,
 Donchs pots estarne ben present
 Y grabarte en la memoria
 No dignante ab tanta gloria.
 Los dimonis al infern.

Si es mentida ó si es vritat
 Aixó jo no ho sé vatúa,
 L' altra dia en Pep salat
 Feya corra pel veynat
 Que 'l dimoni no te qua.

JAUME CUSCÓ.

A CUBA

MONÓLECH D' UN RESERVISTA

Lluny de terra catalana
 voltada d' aigua de mar
 se troba l' isla Cubana
 que rica costa engalana
 ahont l' ona va á descansar.

De boscos verges ne 's plena
 que no 's vehuen cultivats,
 creixent allí sens cap pena
 güayabers de tota mena
 entre l' herbam barrejats.

Sempre altiva y ufanosa
 al cel puja la palmera
 extenent la poma-rosa
 sa fulla sempre verdosa
 com en jorns de primavera.

Bells prats forman los cocals
 que de Cuba son la joya,
 tenintne grans cafetals
 qu' entre 'ls verts canyaverals
 semblau de flors una toya.

Y lo rich sol que tan brilla
 baix d' un cel sempre blavós,
 fa que siga aquella Antilla
 per son aspecte y sensilla
 de Espanya un pomet de flors.

Pro en mitj de tanta bellesa
 ha vingut per gran disort,
 lo corp negre, ab sa vilesa
 sembrant pánich y tristesa
 per deixar funest recort.

En las rocas viu la Sigua
 banyada d' aigua salada,
 y per dintre la manigua
 sers humans busca la nigua
 per doná ardentia fiblada.

Puig aquella hermosa terra
 qu' enveja tant l' estranjer
 passa avuy encesa guerra,
 ahont l' incendi tot ho aterra
 pel mal cor del vil negrer.

Espanya crida venjansa
 devant de tant greus perills
 bo y abrigant l' esperança
 fer de negres gran matança
 pera gloria de sos fills.

Donchs ja que l' honor obliga
 anar allá es ma missió,
 sense temer la fatiga
 ni la pólvora enemiga
 de cobarda insurrecció.

Exterminém la negra da
 que devant del plom tremola,

perque jamay cap vegada
la manigua més regada
veijém de sanch espanyola.

—
Donguém ja lo cop mortal
contra eixa rassa envilida,
sanguinaria y criminal,
que ab lo machete ó punyal
gosa matant nostra vida.

—
Mostrém tots allà 'l que som
defensant ab gran orgull
de l' Espanya lo seu nom
que de cor ayma tothom
y ningú mira ab mal ull.

—
Signém altra cop valents
com ja ho havém sigut molts,
y al fi de nostres torments
obtidrém los llors á cents
per cumplir com espanyols.

—
Tornèm ab nostra victoria
dolsa pau á aquella terra,
qu' envilida per l' escoria
creu veure triunfar sa gloria
encenent funesta guerra.

—
Guerra vil y destructora
encesa per má negrera,
que lluytant sempre traidora
trepitjar vol en mal-hora
nostra valenta bandera.

—
Per aixó 's que la patria 'm crida
per prestarli 'l meu valor,
y com mon cor may l' olvida
per ella es tota ma vida
mentras salvi 'l seu honor.

—
Puig ja 's l' hora de partir
y l' ona bressa la nau;
mare, marxá es mon destí;
penséu, sempre, sempre ab mí;
¡Mare meva!... ¡Adeu siau!

M. GARDÓ FERRER †

Agosto de 1895

DESDE 'L MEU QUARTO

¡Ay! tan bellos son tus ojos
y tan dulces tus palabras....

¡Mal viatge 'l mont dolent! Té, hara
que tenia 'l *fil de la cosa*, aquestas
vehinas m' han xafat la *lira*, (no sem-
pre té de ser la guitarra) puig han de
saber que 'l meu quarto dona á un cel
obert qu' es pitjor que una pescateria,
quant no es la del segon, es la del
ters, y quant no, totas plegadas que
tenen uns *congresos*.... qu' es taparian
las orellas si tinguesin la paciencia de
de escoltarlas.... com jo devegadas
tinch de fer per forsa.

Donchs, sí: aquest día volia escriu-
rer uns versos á la meva *Silfide*, (puig
no tenia ni dinés, ni tabaco), quant
surt la del segon pis qu' es una dona
grosa com un bocoy, ab un nas com
una escarxofa, casada ab un carrabi-
ner retirat, que segons ella diu, era
un home.... com un altre.

—¡Layeta!—va cridar, qu' es una
casada de poch que viu al quart pis.—
¿Qué no sab lo que m' ha passat avuy?

—Ay, no senyora, no—respon aque-
lla.

Donchs, es un cas molt *axocánt*.
Velhiaquí que hi anat á buscar una
ampolla de ví al *Ninot*, y al passar 'l
filato, un tipo de aquells que sols ser-
veixen per pendre 'l sol, no 'm volia
deixar passar sí avans no pagava 'l
dret de consums.

¡Ara veji!

¡Sí, senyora, sí: jo allavoras indig-
nada l' hi he cantat las *quaranta*; y
sort ha tingut que no venia el meu

marit, que si ell vé, no sé com haurian quedat, perque com ell ne sab la *prima* ab aquestas cosas...

¡Oh! ja, ja!

Afiguris que havent sigut *carrabiner* si sabrà com se *manega* la cuestió del matute.

Y mientras la *carrabinera*, que aixís l' anomenan totas las vehinas, las anava *anflán* per aquest cantó, se sent desde baix l' entresuelo uns esgarrifosos crits de lladre! pillo! murri! y altres *caricias* per l' istil, omplintse totas las oberturas del cel-obert de donas, preguntant qué passaba, per suadidas qu'es tractava d'algún crim; quant la *carrabinera* erida; senyora Mónica, qué li passa?

¡Ay! verja Santísima! y quina desgracia; *afiguris* que vinch de comprar mitja tersa de peix per sopar, m' hi descuydat una miqueta y lo colom (que es un gat que té) se me l' ha menjat tot.

Be, dona; no s' apuri per xó. Miri, jo l' altre día—respón la del primer pis,—tenía una sardina sobra de las brasas y d' allí la vá treure 'l gat sense tenir por de cremarse.

Quant la del tercer pis se disposaba á esplicar alguna altre *bestiesa* per le istil, se senten tocar horas de la Cathedral, preguntánt la *carrabinera* á la del quart:

—Layeta, quina hora toca?

—Las dotze.

—¡Ay reina Santísima! y compassan las horas; dispensin senyoras, me 'n vaig á tirar la patata á l' olla.

Y aquí dió fin el sainete, perdonad sus muchas faltas.

G.

DECLARACIÓ

Vullaume oir un instant, sols un instant, pubilleta, la de ros cabell daurat, la del Mas de las Moreras.

N' os mogueu, si mal n' os sap, n' os mogueu de la finestra, que mirantvos d' assi baix crech mirarme las estrellas, puig com á tals vostres ulls tenen lo brill que enlluherna. Nineta del mas, oiú, per favor, oiú ma queixa.

Dias passo entre sospirs que á bossins 'l cor m' arrencan, plorant passo nits crudels que sens ánima me deixan.

No m' alegra res del mon ni 'l perfúm de las floretas, ni 'l cantar del rossinyol, ni 'l murmul de la fonteta, ni del sol la esplendent llum, ni l' esmalt de la pradera, ni lo blau del cel hermós, ni 'l brillar de las estrellas.

Res m' encanta ni 'm don goig, res aplaca ma tristesa al dia que, per disort, al meu amor no puch véurer mont desitj de contemplarla, de trobar sas miradetas, molt dejorn me trau de casa y arreu pregunto per ella.

Anhelós segueixo el poble en ella fixa ma pensa, y si ¿l' heu vista?—pregunto, —¡se n' es anat!—me contestan. —¿Vers ahont?...—¡Allá d' allá!... y assedegat vaig tras d' ella, y la crido... y més pregunto... desfallit arribo al vespre, y enutjat, com sempre, dich: ¡Tampoch avuy!... Y la pena no 'm deix aclucar 'ls párpres, la nit passo tota en vetlla esperant á l' endemá per trobar á la nineta.

Altre vegada, al nou jorn, emprench la feyna mateixa, dantme forsas l' esperança, lo pur amor que en mi alena.

Si condolit vol lo cel

que son faldelli conega,
 ¡ay bon Deu!... que placenter
 passo aquell jorn, pubilleta!

Tot ho trobo més bonich,
 tot me sonriu y m' alegra,
 fins lo sol té més claror,
 y més perfúm las floretas,
 y 'ls aucells més reflays,
 y més murmulis la fonteta.

Per xo avuy estich content,
 avuy veitj la gloria oberta.
 —Allavors... ¿l' heu vist?...— ¡Oh! ¡si!...
 —¿Me voleu dir qui es ella?
 ¿Qui es que vos dona tant neguit
 ó la que tant vos alegra?
 —Qui potser més que l' hermosa
 la del Mas de las Moreras.
 la de ros cabell daurat,
 la de boca petonera
 la que en sas galdas té rosas
 y en los ulls dugas estrelas?
 Sou vos, que 'm doneu la vida
 si 'm mireu deixa manera;
 sou vos que 'm dareu la mort
 si no vos plany ma trista queixa.

N' os mogueu, si mal n' os sap,
 n' os mogueu de la finestra,
 que mirantvos d' assi baix
 veitj lo brill de las estrelas!

J. SIBILLÀ PUIG

M' ALEGRÍA

M' agrada avans d' eixir lo sol
 respirar aquell pur ayre,
 y poguer sentir la flayre
 de las flors de mon jardí.

Allavors jo tan disfruto
 y es tanta m' alegría.
 que si pogués, fins faria
 sigués sempre dematí.

Puig mentres vaig arreglant
 clavellinas y rosers,
 lessamins y violers,
 poch a poch vá eixint el sol.
 Y per fer més alegría

quant lo jardí estich regant,
 me vá sempre acompnyant
 ab son cant un rossinyol.

J. ROBERT G.

RECORDANÇA

Lluny de tú, ma estimada,
 te busca assedegat mon pensament;
 y ab l' aire que respiras
 de mos sospirs t' envió 'l pur accent.

Cuant la llum de la aubada
 sonrient aparsix per lo infinit,
 m' apar, videta meva,
 que desde 'l cel me miras y somrius.

Y allí en mitx dels celatjes
 de foch y grana ahont s' adorm lo sol,
 los teus esguarts oviro
 com sempre radiants de intens amor.

Lo perfum d' aquell ayre
 que acaricia mos llabis a son pas,
 ¡cuants besos de tu 'm porta!
 ¡cuants besos de tos llabis de coral!...

¡Ilusió de ma vida!...

¿com vols que 'l meu amor pugua minvar,
 si 'l sol, l' ayre, l' aubada
 continuament de tú m' están parlant?

J. SIBILLÀ PUIG.

A UNA GOMOSA

Primer vas festejá un fadrí sabater,
 un pagés tronat va sé 'l segon,
 y un trinaxerayre que vingué no sé de ahont,
 gomós com tú va sé 'l tercer.

Lo quart creg que va ser un paleta.
 que havia fet primer de taberner,
 lo quint va ser un adroguer,
 que no sabia 'l que era una pesseta.

Lo sisé fou un polisson y cabo de burots,
 lo séptim va ser un cantant del Edén Concert,
 l' octau un mort de fam, un fadrí barber:
 y avuy que 't trobas que has dat pota á tots,
 ¿Vens cap á mí y 'm buscas? ¡no! ¡no vuy bromas!
 ¿encare 't queda goma per enganxar altres homes?

A. VILAGUT NAVINES

FULLA SECA

Que volan lleugeras
las horas de la vida
cuan los esplais del ánima
nedan en la ilusió;
tot es color de rosa
tot sommis de hermosura...
pro un buf vé, y se acaban...
ab bascas de tristor.

Aixis per dins ma pensa
pasaban fa molts dias
trobanme soletari
al camps de la quietud,
ideas que 'm matavan,
recorts que me entristian
y una veu que 'm cridava
«també has de venir tú.»

No sé si somiava,
pro si que al allunyar-me
sospirs molt fondos sento
sortits del fons de un cor;
semblaban com un eco
que de molt lluny venia
y vaig sentir que 'm deya:
«Jo he mort lo teu amor.»

Corrent, corrent fugia
y aquella veu encare
pels aires resonava
de allá hont anava jo;
fins que ab veu tremolosa
diguí, malehida sias;
se aparta, no la sento,
fugi y 'm robá l' amor.

Si vols donchs que t' estimi
retörnem, Rosalina,
l' amor que va robármem
un jorn fa ingràtitut,
pro has de matá avans á n' ella
y aixis tornarà á viure
per sempre encar que moriam
l' amor per mí y per tú.

JAUME CARBONELL.

¡Visca Espanya!

Yanquis detestats de Deu
humillá voleu l' Espanya,
no mirán que vostres actes
os deshonran, os empanyan:
de nacións civilisadas
no 's propi la tal conducta
bárbara, insensata y bruta
qn' empleheu pera robans,
vosaltres nortamericans,
la sempre Espanyola Cuba.

Seduhits tots per l' orgull
aquí á Espanya voleu vindre.
¡Ay de vosaltres, piratas!...
Tenim bastant patriotisme.
¡L' hidalga Espanya sostindre
á n' eixa rassa extranjera!...
La nació feta una fera,
víctima de tal ultratje,
dels yanquis sabrá venjar-se
ab lo crit d' ¡Á n, ells! y ¡Guerra!

Tal pretensió, homes vils,
no la veureu realisada...
¡Primè que s' enfonsi 'l Cel!
¡Primè que s' estrelli Espanya!
Ans que la sajona rassa
nos deshonri un pam de terra
ab sa planta improcedenta,
Sabré m lluytá ab heroisme
Y castigá ab rigorisme
A eixa rassa mercadera.

JAUME ROSINACH CASTELLÓ.

